

ההריון נפל על שולה כרעם.

אמנון התכחש לאבהותו על הילד.

איך יכלה להוכיח שהוא האב?

בסניף שבו היא עובדת, הודה אמנון, "אבל אף פעם לא היה לי אתה שום דבר. היא בחורה נחמדה, והיתה מחייכת יפה, ואולי פעמיים לקחתי אותה טרמפ כאשר יצאנו יחד מהבנק, אבל זה הכל. לא יחי סים, ולא ילדים."

צלקת

בצורת פרפר

כ אשר שמעה שולה על כך, הביאה את בנה למשרד עורכי-הדין, "תראה אותו", אמרה, "האין הוא דומה כשתי טיפות מים לאמנון?" עורכי-הדין הסתכלו בחינוק ואמר, כי נדמה לו שיש דמיון, אבל בית-המישפט לא יפסוק אבהות על סמך זה בלבד.

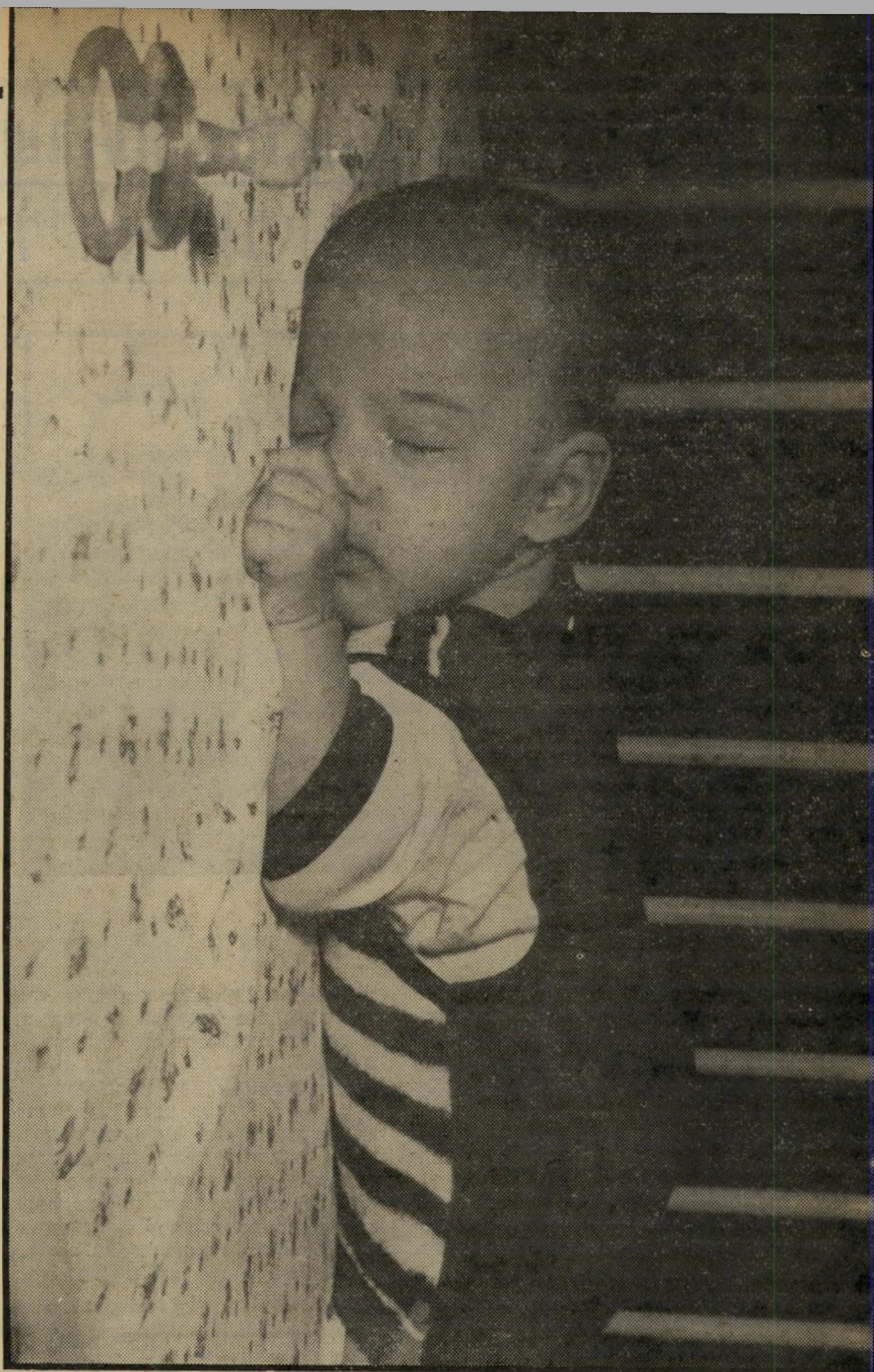
"האם אין שום דרך מדעית להוכיח כי אמנון הוא האב?" שאלה שולה. ועורך-

בהריון, ידעה שזוהי ההזדמנות האחרונה ללדת ילד מאמנון. היא כבר השלימה עם העובדה כי פרידתם אינה אלא עניין של זמן, וכדי שישאר לה משהו מסיפור אהבה זה רצתה בילד.

היא לא ידעה כיצד תוכל לגדלו. מישהי פחתה לא תסכים לעולם להרפה של היות בתם אם בלתי-נשואה, ולא תעזור לה. אך היא קיוותה כי תצליח לשמור על מקום עבודתה בבנק, ובמשכורתה תוכל לגדל את ילדה ולחיות בכבוד.

כאשר ניער אמנון את חולצתו והתיר כונן לפתוח את דלת המכונית, השפילה שולה את עיניה ואמרה לו: "אמנון, יש לי משהו לאמר לך. אני בהריון, ואני רוצה את הילד. אינני מתכוונת לעשות הפלה, אפילו אם תעזוב אותי ביגלל זה!" אמנון קפא לרגע על מקומו. "אני לא מאמין!" אמר לה, "הרי הבטחת לי להיזהר, וחמש שנים הכל היה בסדר. מה קרה פתאום?"

"אני רוצה בילדך," אמרה שולה. הדם

נדרי הוא

אביא'לה שלי

פרקטיקה קפזן

הוכחה ביולוגית

הדין הסביר לה, כי אמנם קיימת אפשרות לבדיקת-דם A.B.O. בבדיקה זו מבררים את סוג דמם של שלושת האנשים מדגי-מת דם הנלקחת מהם. בחומר הנמצא בי-כדוריות האדומות אפשר לקבוע את סוג דמו של כל אחד מהשלושה. סוגי הדם הידועים הם A.B.O.AB, ועל כן נקראת הבדיקה בדיקת A.B.O. בכי-20% מהמיקרים אפשר לברר בבדיקה כזו כי גבר מסויים אינו יכול להיות אביו של התינוק. למשל: אם סוג דמה של האם הוא A, של התינוק O, ואילו דמו של הגבר הוא מסוג B, אפשר לקבוע בוודי-אות כי הוא אינו אביו היילוד. אולם בדיקה זו יכולה לקבוע רק מימצא שלי-לי, וגם זאת רק בכי-20% מהמיקרים. בדיקה כזו אינה יכולה לעולם לקבוע באופן חיובי, כי אדם מסויים הוא אביו של תי-נוק. המימצא החיובי היחיד הוא, כי "יש אפשרות שבגבר זה הינו אביו של התינוק", ללא קביעת ההסתברויות.

"אתה, חושב שהוא יסכים לבדיקת-דם?" שאלה שולה.

"האם את בטוחה שלא קיימת יחסים עם גבר אחר באותה תקופה?" שאל עורך-הדין.

"אני בטוחה שארון הוא בנו של אמנון, ואין לי שום ספקות. אני מוכנה לעבור כל בדיקה אפשרית כדי להוכיח זאת." אמנון הסכים לערוך את בדיקת-הדם.

עלה ללחייו של אמנון והוא צעק: "זה לא ילדי! אפילו אם יוציאו אותי להורג לא אודה באבהותי. אלך לגרדום ולא אכיר בממזר!"

שטופת דמעות הגיעה שולה לביתה ו נשאה במיטתה יומיים. היא לא הופתעה מתגובתו של אמנון, אבל העם והשינאה שביצבו מדבריו הבהילו אותה.

כאשר נולד ארון, ראתה שולה בכל תו מפניו את דמותו של אמנון, וכאשר משכורתה לא הספיקה לה למטפלת, לי-רופא ילדים ולשירות-חיתולים, החליטה לפנות לעורך-דין. "אולי זה לא כל כך מסורי, אבל זה בכל זאת בנו, וחובתי הראשונה היא לילדי," אמרה לעצמה ו פנתה לעורך-דין.

אחרי ששמע את סיפורה השעין עורך-הדין את סנטרו על כך ידו ושאל את שולה: "יש לך מיכתבים מאמנון?"

"לא," ענתה שולה.

"יש לך מתנות ממנו?" שולה היו שני צמידים וזוג עגילים שהביא לה אמנון כמתנות יום-הולדת. אך הוא קנה את המתנות בעצמו, והיא אפילו לא ידעה היכן קנה אותן. איש ממכריה לא ראה אותם יחדיו, והיא לא הכירה אפילו אחד מחבריו. "איך נוכיח שהייתם נאהבים, אם נכחיש זאת הגבר?" שאל עורך-הדין. "אינני יודעת," אמרה שולה ועיניה זלגו דמעות.

היכן היא מבלה את הפסקת-הצהריים שלה, ואפילו חברתה הטובה לא ידעה על הרומן שלה עם אמנון.

ההריון נפל עליה כרעם. היא סיפרה על כך לאמנון, והוא ביקש ממנה שתבצע הפלה. "אינני רוצה עוד ילדים, אם לא תעשי הפלה, אעזוב אותך!" אמר אמנון.

שולה הוציאה את הסכונותיה, התגברה על פחדה ועברה את הניתוח. יחסיה עם אמנון נמשכו כרגיל, הוא היה אוסף אותה להפסקת-צהריים בחורשה, ולפעמים, כאשר מוגי-האוויר היה גרוע, לקח אותה לדירת אחד מחבריו או קרוביו. מעולם לא פגי-שה איש מהם, ואף פעם לא היתה בביתו של אמנון. כמו בסיפורים הקלאסיים, היתה שולה האשה האחרת מהרחוב האחורי, קשורה לגבר נשוי שלא רצה לעזוב את אשתו.

ש ורה נשמחה את ניחוח העשב, לחצה אליה את זרועו של אמנון וידעה כי זוהי הפעם האחרונה. לא היו לה אשליות. היא ידעה כי ברגע שתספר לאמנון שהיא בהריון, ינטוש אותה לנצח. היא גם לא היתה יכולה להתלונן שלא הזהיר אותה על כך.

כאשר הזמינה אמנון לראשונה לצאת אתו לטיול במכוניתו, סיפר לה הגבר גברי-הקומה כי הוא נשוי, "תראי, שולה," אמר לה, "אני לא רוצה לשקר לך. את יקרה לי, אבל אני אוהב את אשתי, ויש לנו שלושה ילדים נהדרים. אני אף פעם לא אעזוב אותה." שולה נכנעה לתנאים ש-הציב אמנון לאהבתם. הם היו נפגשים בי-הפסקת-הצהריים של שולה, כאשר היו שקרי הבנק שבו עבדה נסגרים, מיהרה שולה לסימטה הצרה שמאחור, שם חיכה לה אמנון במכונית הפאר שלו. הם היו נוסעים לחורשה הקרובה לעיר, שם היתה אמנון מניח את הכריכים והמשקאות ש-הביא אתו על הדשא, ואחרי שאכלו היו מתנים אהבה בחיק הטבע, מתחת לאחד העצים.

כמה חודשים אחרי פגישתם הראשונה נכנסה שולה להריון. היא הלכה לבדיקה, והרופא הסביר לה כי נותר לה חודש בלבד לבצע הפלה. שולה היתה על בת-28, בחורה ממוצעת-קומה, שהתגוררה עם הוריה. מישפחתה המסורתית דחקה בה להתחתן עם בחור טוב ולהקים מישפחה. שולה אפילו לא רמזה להוריה על יחסיה האסורים עם הגבר הנשוי. זה היה סודה הבילעדי. איש מחבריה בבנק לא ידע

"לא אכיר בממזר!"

ש ורה היתה כבר בת 32. השנים לא היו טובות אליה, וחרטו תווי עצב וסבל בפניה. כאשר גילתה שוב כי היא